

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.546 van 27 februari 2003
in de zaak A.112.067/VII-28.325**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat H. DE PONTHERE,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Lombaardstraat 23

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 17 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 maart 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 5 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 22 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur J. JANS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoeker een “nota” heeft ingediend; dat evenwel de auditeur toepassing heeft gemaakt van de korte debatten procedure, overeenkomstig artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het indienen van een “nota” overeenkomstig deze procedure niet is voorzien; dat dit stuk uit de debatten moet worden geweerd;

2. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De verzoekende partij komt België binnen op 27 december 2000 en verklaart zich vluchteling op 29 december 2000.

2.2. Op 27 maart 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

2.3. Op 19 september 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd:

"(...)

U verklaart een Russisch staatsburger van Tataarse origine te zijn. Op 22 december verklaart u de Russische Federatie verlaten te hebben samen met uw moeder F. L. en uw minderjarige broer. Op 27 december 2000 verklaart u in België te zijn aangekomen waar u op 29 december 2000 het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U was niet in het bezit van een intern of internationaal Russisch paspoort.

U verklaart dat uw vader vanaf begin 1999 lid was van de politieke partij "Fatherland-all Russia blok" en dat van dan af de problemen waren begonnen. Zo verklaart u dat men u vroeg of u politiek actief was toen u zich wou inschrijven voor het technologisch instituut. Verder verklaart u dat er in september 1999 dreigbrieven en dreigtelefoons bij u thuis kwamen, gericht aan uw vader. In oktober 1999 werd de voordeur van uw woonst in brand gestoken. In januari 2000 werd de auto van uw vader

in brand gestoken. Hierna diende uw vader klacht in. In februari 2000 werd uw vader hard geslagen. In maart 2000 werd uw vader opnieuw aangevallen toen hij terugkwam van een partijmeeting. Een vriend van de familie, M. I., belde uw moeder op om haar te vertellen dat uw vader in het ziekenhuis lag. Uw vader heeft ongeveer één maand in het ziekenhuis gelegen. Er werd echter geen gerechtelijk onderzoek gestart wegens gebrek aan bewijzen. Een lokale politieman zou tegen uw moeder hebben gezegd dat zij haar man moest overtuigen om te stoppen met zijn politieke activiteiten omdat de politie anders zijn gezin niet zou kunnen beschermen. Op 23 november 2000 werd er terug brand gesticht aan de voordeur van uw woonst. De buurvrouw belde de brandweer. In de nacht van 29 op 30 november 2000 werd uw woning doorzocht en werd uw vader door vier mannen in burger meegenomen naar een onbekende bestemming. De volgende dag diende uw moeder een klacht in bij de politie die beloofde alles te zullen natrekken. Drie à vier dagen later werd uw moeder geconvoceerd op het politiebureau waar zij te horen kreeg dat ze geen informatie over uw vader hadden gevonden. Op 18 december 2000 vernam u van uw moeder dat dezelfde personen die uw vader hadden meegenomen, teruggekomen waren om de rest van het gezin te komen halen. Op dat moment zelf was uw moeder echter reeds bij de burelen. Vervolgens logeerde u samen met uw moeder en uw broer bij uw grootmoeder en nadien bij een vriendin van uw moeder waarna u samen met hen de Russische Federatie verliet. Uw moeder zou via M. I. hebben vernomen dat uw vader door de FSB was meegenomen en dat de ganse familie in gevaar was.

Uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk geen problemen heeft gekend maar dat u de Russische federatie heeft moeten verlaten omwille van de problemen van uw vader die lid was van een politieke partij en hierdoor werd vervolgd door onbekenden en later door de FSB zou zijn meegenomen. U kent geen precieze details over de vervolging van uw vader of over de ondernomen stappen van bescherming omdat uw ouders u hiervan niet op de hoogte brachten. U steunt uw asielaanvraag in hoofde op de motieven aangebracht door uw moeder F. L. ter staving van haar asielrelaas. Wat betreft het door haar ingesteld dringend beroep werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Derhalve dient ook voor u een bevestigende beslissing te worden genomen. De door u neergelegde documenten (geboorteakte, rijbewijs, studentenkaart) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet, gezien ze geen verband houden met de door u aangehaalde feiten."

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van art. 51/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en/of van o.m. art. 17, §1 en 39 van de Wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, Doordat,

Het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat is doorgegaan op 4 september 2001, doorging in het Engels en niet in het Nederlands en er niet is aangetoond dat de ambtenaar die het interview afgenomen heeft de Engelse taal op een voldoende wijze machtig was en terwijl van de rechtzoekende en zijn verdediging niet kan geëist worden dat deze de Engelse taal machtig zou zijn; De overheid dient in te staan voor een tolk die op een behoorlijke wijze kan vertalen van het Russisch - in casu de door de verzoekende partij gekozen taal - naar het Nederlands, zijnde de taal die in casu voor de behandeling van de zaak was vastgelegd,";

2.1.2. Overwegende dat artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) strekt tot het bepalen van de taal van het onderzoek naargelang de asielzoeker al dan niet om de bijstand van een tolk heeft verzocht; dat, aangezien verzoeker verzocht heeft om de bijstand van een Russische tolk, geheel

overeenkomstig artikel 51/4, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, als taal van het onderzoek het Nederlands werd bepaald; dat het feit dat de tolk zich ten opzichte van het Commissariaat-generaal bediende van het Engels, op zich geen schending van voormelde bepaling inhoudt; dat de artikelen 17, § 1, en 19 van de Wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken het taalgebruik van de ambtenaren regelen in hun respectieve diensten, en geen betrekking hebben op het aanwenden van een tolk die, teneinde een vertaling van het Russisch naar het Nederlands mogelijk te maken, zich van het Engels bedient opdat de desbetreffende ambtenaar vanaf dit punt het Nederlands kan bezigen; dat moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal terzake geen voorbehoud heeft gemaakt; dat bovendien het determinerend motief van de bestreden beslissing gelegen is in de vaststelling dat verzoekers asielaanvraag gesteund is op de asielaanvraag van verzoekers moeder, L. F.; dat niet kan worden ingezien op welke wijze een eventueel verkeerde vertaling aan de basis zou kunnen liggen van dit motief; dat aldus verzoeker niet aantoonde dat het vertalen van het Russisch naar het Engels de asielaanvraag op een voor hem negatieve wijze zou beïnvloed hebben; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de Conventie van Genève, van art. 6 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, afwezigheid van redenen en op zijn minst een manifeste appreciatiefout en schending van het algemeen principe van de rechten van de verdediging;

Dat een onontvankelijkheidsgrond slechts kan worden toegepast hetzij in geval van bedrog (*quod non*), hetzij in het geval de asielzoeker geen enkel element aanbrengt dat verband houdt met het Vluchtelingenverdrag of met andere criteria die asiel wettigen;

Dat de door de Commissaris-generaal niet betwiste feiten duidelijk kaderen binnen het vluchtelingenverdrag; Dat de verzoekende partij thans twee nieuwe stukken toevoegt aan zijn dossier, waaruit zonder de minste twijfel volgt dat de vader van de verzoekende partij door de Federale Veiligheidspolitie van Rusland (F.S.B.), omwille van zijn ondervoorzitterschap van "Otechestvo", een oppositiepartij in Rusland, werd opgepakt en zonder enige vorm van proces werd opgesloten in een tot op heden onbekende gevangenis in Rusland;

Dat het overigens onjuist is dat de ouders van de verzoekende partij onvoldoende rechtsmiddelen zouden hebben aangewend in eigen land; Dat vader telkens als het ging om een zeer ernstig feit, een klacht neerlegde bij de politie, of zelfs, dat de politie eigenmachtig een dossier opende (in het geval van de zware slagen). Dat iedere keer diende vastgesteld te worden dat de politie de zaak klasseerde bij gebrek aan bewijzen of zelfs deed alsof haar neus bloedde (toen de vader van de verzoekende partij werd opgesloten door de Veiligheidspolitie); Dat het slechts zeer recent is dat de verzoekende partij en zijn moeder, via vrienden zijn te weten gekomen dat zijn vader inderdaad door de FSB werd opgesloten, zoals overigens steeds werd voorgehouden door de vriend van vader en dat er tot op heden geen proces werd gevoerd rond deze aanhouding, die duidelijk om politieke redenen is geschied; Dat wanneer de overheid actief optreedt tegen de kandidaat-vluchteling of minstens tegen de vader zoals in casu, de onmogelijkheid om de bescherming aan te voeren evident is; Dat de verzoekende

partij natuurlijk wel weet dat de Raad van State in principe geen rekening mag houden met deze nieuwe stukken, maar dat deze stukken het mondelinge verhaal dat de verzoekende partij en zijn moeder deden op het ogenblik dat zij asiel aanvroegen, integraal bevestigen; Dat de verzoekende partij in elk geval "gegevens" heeft aangebracht dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en dat de evaluatie van deze ernstige aanwijzingen in de huidige stand van de procedure slechts marginaal kan gebeuren: enkel en alleen indien redelijkerwijze kan worden gesteld dat een gegronde vrees voor vervolging ontbreekt, kan worden besloten tot onontvankelijkheid (vluchtelingen, een overzicht, Dirk Vanheule, Mys & Breesch, p.139, nr. 347); Dat deze onontvankelijkheidsgrond slechts kan worden aangewend indien het verhaal van de kandidaat-vluchteling "onsamenhangend, tegenstrijdig of volstrekt ongeloofwaardig is" (M. Bossuyt, "Uiteenzetting over de voorgestelde wijzigingen in de Vreemdelingenwet voor de senaatscommissie voor de binnenlandse aangelegenheden", Parl. St. Senaat 1992-93, nr. 555/2, (54) 55, nr. 22);

Dat de Minister deze stelling bevestigd heeft zowel bij de bespreking in de senaatscommissie, als in de kamercommissie: 'Wie de status van politiek vluchteling aanvraagt, moet zulks met argumenten staven. De bewijslast hoeft niet te worden omgekeerd, aangezien de aanvrager alleen een coherente en volledige verklaring moet afleggen. Deze bepaling wil de asielzoekers enkel verplichten om hun erkenningsaanvraag te staven met een coherent en geloofwaardig of minstens aanneembaar verhaal.'

Dat Uw Raad het begrip "manifest ongegrond" als volgt heeft geïnterpreteerd: "qu'est manifeste, au sens de l'article 52 de la loi du 15 décembre 1980 (...), ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires" (R.v.st. nr. 49.972, 27 oktober 1994, T Vreemd. 1995, 62) en dat zulks in casu niet voorligt;

Dat de kandidaat politieke vluchteling kan volstaan met aan te tonen dat zijn vrees voor vervolging aannemelijk is, hetgeen reeds volgde uit het vluchtverhaal van de verzoekende partij en hetgeen nu zonder twijfel wordt aangetoond door de nieuwe stukken die bij het dossier worden gevoegd; Dat het maar al te duidelijk is dat de verzoekende partij en haar kinderen, niet veilig naar hun land van herkomst kunnen terugkeren (cfr. Overigens Gemeenschappelijk Standpunt Vluchtelingendefinitie, nr. 3);";

2.2.2. Overwegende dat, wat betreft de twee nieuwe stukken die verzoeker thans voorlegt, en waaruit de waarachtigheid van zijn relaas moet blijken, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State geen feitenrechter is die zich als derde asielinstantie over verzoekers vluchtmotief buigt, doch in het kader van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt, teneinde de wettigheid van de bestreden beslissing na te gaan; dat verzoeker deze stukken niet aan het Commissariaat-generaal heeft voorgelegd, zodat enkel kan worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing met deze stukken onmogelijk rekening kon houden; dat het middel er integraal toe strekt, op basis van deze stukken, de Raad er toe te overtuigen dat de door verzoeker en diens moeder aangevoerde feiten echt gebeurd zijn en dat de nieuwe stukken aantonen dat verzoeker onmogelijk de bescherming van de Russische overheid kon inroepen; dat, zoals reeds werd gesteld, de Raad van State niet bevoegd is de feiten opnieuw te beoordelen; dat verzoeker nergens poogt aan te tonen dat de motieven waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing heeft gesteund, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig februari tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.